

HUISVESTING EN STEDELIJKE FUNKTIES IN WEST-VLAANDEREN: EEN VERSCHUIVEND PERSPEKTIEF¹

O. Vanneste

Gouverneur van West-Vlaanderen

Huisvesting: een verschuivend perspectief

In mijn eerste rede als Gouverneur voor de Provincieraad van West-Vlaanderen, op 1 oktober 1980, wees ik op de sociaal-ekonomische gevolgen van een dalend geboortecijfer.

Een van de aandachtspunten was de evolutie van het aantal gezinnen of huishoudens en de daarmee verbonden behoeften inzake huisvesting.

In mijn rede van oktober 1981, handelend over het gebruik van ruimte, heb ik gepleit voor een kritische houding tegenover een aantal zogenaamde waarheden met betrekking tot de ruimtelijke ordening.

In die periode deed de bewering opgang dat er geen behoefte meer was aan inname van gronden voor woningbouw omdat de bevolking blijkbaar stagneerde. Ik vroeg toen aandacht voor het 'hidden momentum' in de demografie. Het effect van de dalende nataliteit na 1964 komt inzake huisvesting pas echt tot uiting circa 25 jaar later, dit is in elk geval na 1985.

Een prognose gaf aan dat het aantal gezinnen in de periode 1980-90 nog een toename zou kennen van ongeveer 40.000 eenheden. Dit blijkt juist voorspeld te zijn; uit de volkstellingen van 1 maart 1981 en 1 maart 1991 blijkt een aangroei van 44.000 eenheden.

De toename van het aantal huishoudens in de periode 1981-91 was in West-Vlaanderen toe te wijzen als volgt:

- voor 22% aan de bevolkingstoename (+27.600 personen);
- voor 63% aan de verschuivingen in de leeftijdsopbouw;
- voor 15% aan de elementen van huishoudensverduunning.

Het is belangrijk inzicht te verwerven of de huisvestingsbehoefte in even sterke mate vrager van ruimte zal blij-

ven. Verder kan niet iedereen met eigen middelen de doelstelling van een aangepast wonen (tegen een billijke prijs) realiseren; het is de taak van de overheid initiatieven te nemen om aan de behoeften op de meeste optimaal geachte wijze te voldoen. Het beleid moet derhalve oog hebben voor een kwantitatief voldoende aanbod en voor de kwaliteit van het woningbestand in ruime zin.

Kwantitatieve analyse

Een van de doelstellingen van een algemeen welzijnsbeleid is dat ieder gezin (en elke persoon) aangepaste huisvesting ter beschikking heeft.

Door de Administratie voor Huisvesting werd in 1989 een raming gemaakt van de leegstand in Vlaanderen. De totale leegstand in West-Vlaande-

geboorten. Voor de vooruitberekening van de betrokken bevolking (15 jaar en ouder) blijven dan de elementen sterfte en definitieve migratie. De vorming van huishoudens uit deze bevolking (uitgesplitst naar leeftijdsgroepen) wordt dan bepaald door sociaal-kulturele en ekonomische aspecten (reële inkomensgroei; vooruitzichten qua tewerkstelling; tendens tot vroeg of lange tijd zelfstandig wonen; effect van echtscheiding).

West-Vlaanderen is geëvolueerd van uitwijkingsgebied naar inwijkingsgebied. Het geheel van de kustgemeenten is permanent inwijkingsgebied.

Een nadere analyse van de vestigingsoverschotten in de kustgemeenten voor de jongste jaren (1988 tot en met 1993) toont aan dat er een sterke concentratie is in de leeftijdsgroepen van 55 à 70 jaar, wat kan worden

Naar verwachting zal het aantal huishoudens in de periode 1993-2008 toenemen met circa 35.000 eenheden.

De verwachte toename bedraagt 3.470 eenheden per jaar in de periode 1993-98 en valt terug op 1.500 per jaar in de periode 2003-2008. In de leeftijdsgroepen van 70 jaar en ouder zal de aangroei niet minder zijn dan 27.950 eenheden.

ren werd geraamd circa 12.300 eenheden, waarvan ongeveer 1.300 als te slopen werden gekatalogeerd en 2.300 zware gebreken vertoonden.

Wat de te verwachten toename van het aantal huishoudens betreft, is het mogelijk voor een periode van een 15-tal jaren een voldoende benadering te geven en voor een langere periode een trend te schetsen.

Beperkt men zich tot een periode van 15 jaar, dan is er geen effect op het aantal huishoudens vanuit het element

genoemd 'pensioenmigratie'; in de leeftijdsgroepen van 25 à 35 jaar (jonge volaktieven) is er nauwelijks een saldo.

Voor de berekening van het aantal huishoudens, af te leiden uit de prognose van de bevolking van 15 jaar en

¹ Samenvatting van de rede gehouden door dr. ec. O. Vanneste op de openingsvergadering van de Provincieraad op 17 november 1994.

ouder, leidt de minimale benadering tot een aangroei van 13.300 gezinnen in de periode 1993-98.

Deze toename valt terug op ongeveer 7.400 in de periode 2003-2008.

De cruciale vraag is of de huishoudensvorming in de komende decennia nog blijvend op aanzienlijke wijze zal worden beïnvloed door andere factoren dan de demografische elementen.

Het is een feit dat de zogenaamde dekohabitatie (huishoudensverdunning door vroeger zelfstandig wonen, jonger huwen, echtscheiding, langer zelfstandig blijven wonen en dergelijke) in de jaren zestig en de jaren zeventig zeer belangrijk is geweest. Er is echter een duidelijke afzwakking ingetreden in de jaren tachtig.

Voor het beleid is het belangrijk inzicht te hebben in de structuur naar leeftijdsgroepen van de aangroei van gezinnen. Het is heel duidelijk dat de groep gezinshoofden (alleenwonend of niet) van 70 jaar en ouder bijzonder sterk zal toenemen.

Naar verwachting zal het aantal huishoudens in de periode 1993-2008 toenemen met circa 35.000 eenheden. De verwachte toename bedraagt 3.470 eenheden per jaar in de periode 1993-98 en valt terug op 1.500 per jaar in de periode 2003-2008. In de leeftijdsgroepen van 70 jaar en ouder zal de aangroei niet minder zijn dan 27.950 eenheden. Beneden 40 jaar is er een daling met 19.100 eenheden.

Een toenemende vergrijzing kan de tendens tot suburbanisatie afremmen. Het landelijk gebied is minder aangepast aan de behoeften van de derde en vierde leeftijd. De vergrijzing is ook een element dat verdichting in de bebouwing ondersteunt.

De verwachting van toegenomen overlevingskansen leidt tot een additionele groei van het totale aantal gezinnen in de periode 1993-2008 van ongeveer 6.600 eenheden; in de leeftijdsgroepen van 70 jaar en ouder gaat het om 4.800 eenheden of 73% van deze additionele aangroei.

Het is dan ook niet zonder reden dat de Provincie West-Vlaanderen bijzondere aandacht vraagt voor de doelgroep van 'bejaarden' en het aanbod van aangepaste huisvesting wil ondersteunen. Recent heeft de Westvlaamse Interkommunale voor Huisvestingsbeleid (WIH) beslist een doelgerichte actie te voeren op het vlak van bejaardenhuisvesting.

In het Welzijnsbeleid van de Provincie West-Vlaanderen krijgt deze item een bijzonder aksent. Een studie over de behoeften is recentelijk uitgevoerd en de nodige beleidsmaatregelen worden uitgediept.

Kwalitatieve analyse

Peilingsenquêtes van het vroegere Nationale Instituut voor de Huisvesting (NIH) wezen uit dat een belangrijk gedeelte van het woningbestand niet voldoet aan de vereisten van een adequate woning.

De opvatting inzake te hanteren normen voor een kwalitatieve woning zijn aan verschuiving onderhevig. Een stijging van het besteedbaar inkomen en positieve verwachtingen ter zake kan een versnelde leegstand van minder aantrekkelijke delen van het woningbestand als gevolg hebben. Bij een ongunstig economische ontwikkeling kan de leegstand verminderen omdat men eerder bereid is genoeg te nemen met een kwalitatief mindere woning.

Het cruciale probleem is in feite de onvoldoende kwaliteit van zoveel bewoonde woningen. In West-Vlaanderen zijn er nagenoeg 20.900 bewoonde woningen (5% van het totaal) die zouden moeten worden gesloopt en 48.200 woningen (11% van het totaal) die vrij ingrijpend moeten worden verbeterd.

De tendens zal groot zijn om nieuwe woningen te bouwen en bewoonde woningen van slechte kwaliteit zonder meer af te stoten; het gevaar is ook reëel dat verbeterbare woningen worden verlaten en afglijden naar te slopen woningen.

Volgens gegevens van het Kadaster werden er in de jaren 1987-91 in West-Vlaanderen gemiddeld 1.048 woningen per jaar gesloopt. Tegen dit tempo duurt het 21 jaar vooraleer alle in aanmerking komende woningen zijn gesloopt.

Noodzakelijke productie aan woningen

De woningbehoefte is dan gelijk te stellen aan het totale aantal huishoudens verhoogd met een aantal kwalitatief voldoende gevende woningen om een vlotte woonwisseling toe te laten.

Vergelijking van woningbehoefte en woningaanbod toont aan dat in West-Vlaanderen jaarlijks 3.600 nieuwe woningen moeten worden ge-

bouwd in de periode 1993-2008. Uit gegevens van de jongste volks- en woningtelling blijkt dat er in de periode 1981-91 gemiddeld ongeveer 4.400 woningen per jaar werden gebouwd (voor permanente bewoning). Het jaargemiddelde van de grondig te verbeteren woningen (leegstaand; bevoond bedraagt voor de periode 1993-2008 ongeveer 3.400 eenheden.

Het is duidelijk dat in de komende jaren de voorkeur moet uitgaan naar de aanpassing van het bestaande woningbestand. Enkel de supplementaire behoefte zou dan door nieuwbouw worden bevredigd.

Indien de sanering van de kernen, met een omvangrijk aantal woningen die ongezond of onaangepast zijn, niet geschiedt in de jaren met een nog stijgende vraag naar woningen valt te vrezen dat in latere jaren de modernisering van het bestaande woningpatrimonium een onoplosbare zaak wordt en dat de verkrotting van een belangrijk deel niet meer te stuiten zal zijn.

Overwegingen van zuiver ruimtelijke en financiële aard pleiten voor een rationeel gebruik van het bestaande woningpatrimonium; zo kan vermeden worden dat een kwantitatief te ruim uitgebouwd woningpatrimonium ontstaat, waarvan een deel kwalitatief in gebreke blijft. Dit vergt echter van de overheid en van de particuliere sektor een ernstige en dringende aanpak.

Beleidslijnen

Het beleid mag niet star zijn en kan en moet verschuivend in de tijd andere klemtonen leggen. Het is duidelijk dat stads- en dorpsherwaardering een structurerend onderdeel moet zijn van het beleid. De doeleinden moeten, in samenhang met de middelen, voldoende eenduidig worden omschreven en richtlijnig in operationele acties worden vertaald.

Stads- en dorpsherwaardering kan enkel zinvol worden benaderd, indien diverse aspecten in een samenhangend geheel worden ontleed.

Een kwantificering van de woonbehoefte moet in elk geval aandacht geven aan de leeftijdsopbouw van de gezinshoofden, element dat voor de komende jaren fundamenteel is voor het onderkennen van doelgroepen. Het belang hiervan is bijzonder groot, onder meer omdat een vergrijzing van de huishoudenspopulatie een element is

dat suburbanisatie normaliter zal afremmen en verdichting van de bewoning kan ondersteunen. Inzicht in de interne vergrijzing van de huishoudenspopulatie is ook basisvoorwaarde voor het inschatten van de mogelijkheden tot zelfstandig wonen en de behoefte aan woningen rond dienstencentra, aangepast en aanpasbaar bouwen en dergelijke.

Een bovengemeentelijke visie is noodzakelijk omwille van onder meer de efficiëntie van de uit te voeren investeringen op de meest adequate lokaties in brede zin. Op het gemeentelijke niveau kan de concrete invulling dan totstandkomen.

In de kuststrook stelt zich het probleem van de bebouwing voor toeristische doeleinden en de daarmee samenhangende inwijking; hierdoor kan via hoge grondprijzen een verdringingseffekt ontstaan ten nadele van de plaatselijke bevolking.

In de kustgemeenten moeten minimum-normen ten aanzien van studio's en appartementen van toepassing worden gesteld. Wisseling van permanente bewoning naar tweede verblijf en omgekeerd blijkt frekwent voor te komen. Het bouwen van appartementsvilla's in zones die voor villabouw werden voorbehouden, moet worden afgewezen. Een gedifferentieerd parkeerbeleid ten gunste van de permanente bevolking kan wellicht bijdragen tot het terugdringen of afzwakken van de druk uitgaande van tweede verblijven.

Als (ultieme) ingreep kan ook worden gedacht aan een echt toewijzingsbeleid ten gunste van de eigen ingezetenen. Een voorrangregeling voor de eigen ingezetenen tegenover kandidaat-kopers van buiten de regio (waaronder pensioenmigranten) is mogelijk. Zoals de WIH (Westvlaamse Interkommunale voor Huisvestingsbeleid) voorwaarden oplegt van bijvoorbeeld bouwverplichting en uitsluiten of achterstellen als kandidaat-koper van eigenaars van een gezonde woning, kan de gemeente, in samenspraak met de uitvoerende instantie die ook de partikuliere sektor kan zijn, een categorie selektiviteit invoeren.

Informatieverstrekking ten aanzien van beschikbaarheid op de woningmarkt verdient grote aandacht. Inventarisatie, als permanent gegeven, van leegstand en onbebouwde percelen (en de aanbodelementen) lijkt mij voor de toekomst voor de gemeenten een opdracht van primordiaal belang.

Het is mijn stellige overtuiging dat voor de komende jaren programmering van het aanbod een sleutelement moet worden, niet in het minst in de stedelijke centra.

Verstedelijking van het platteland kan niet worden tegengegaan als het aanbod ten achter blijft in de stedelijke centra. In de stedelijke centra moet tijdelijk een vrij groot aanbod op de markt worden gebracht. Dit beïnvloedt de prijsvorming en is ook nodig om te anticiperen op vernieuwingsoperaties. Tijdens sloping en herbouw van bewoonde woningen van slechte kwaliteit moet er een tijdelijk meer-aanbod van woningen zijn. Op de woningmarkt gaat het in grote mate om aanbod-volgers en slechts aanvullend om een heel expliciete (lokatie)keuze ten aanzien van de gemeente.

Een grondbeleid is noodzakelijk. Er wordt uiteraard uitgezien naar wat op het niveau van het Vlaamse gewest tot stand zal worden gebracht. Dit belet niet dat de gemeenten het ter beschikking staande instrumentarium nu reeds ten volle benutten en eventueel voor de uitvoering een beroep doen op de bestaande Interkommunales. De voorafgaande elementen zijn onderdeel van een grondbeleid in brede zin. Sleutelement voor de toekomst is, naast informatie en doorzichtig maken van de woningmarkt, een eigen door-dachte programmering van de mogelijkheden, op grond van een inzicht in de wezenlijke behoeften, gespreid in de tijd.

Tot besluit wil ik vooral aandacht vragen voor de vaststellingen dat:

- er in de voorbije jaren in onvoldoende mate onbewoonde én bewoonde woningen volledig werden gesaneerd (na sloping) of grondig verbeterd;
- de reserve aan bouwgronden in handen van openbare besturen en bouwmaatschappijen in rotatie zou moeten worden gebracht via de bestaande interkommunales;
- er vanaf heden meer doelgericht moet worden gewerkt voor de massale aangroei van bejaarden en hoogbejaarden.

De voorzieningen zijn nu te treffen.

Gerichte uitbouw van segmenten van de tertiaire sektor als onderdeel van een ontwikkelingsstrategie

In mijn rede van 1 oktober 1983 voor de Provincieraad heb ik het belang onderstreept van de tertiaire sektor als

bron van werkgelegenheid. Sindsdien is in brede kringen de tertiaire sektor als instrument van economisch beleid steeds sterker naar voren geschoven.

Het is belangrijk duidelijk inzicht te hebben in de mogelijkheden tot sturend ingrijpen. Vooruitgang komt tot stand door gerichte acties die op een veelheid van factoren moeten inspelen en steunen op kennis, inzicht en prospectief denken.

Het is voor mij duidelijk dat in de strategiebepaling voor West-Vlaanderen de nadruk, zij het niet exclusief, moet worden gelegd op de endogene ontwikkeling. De industrie blijft de steunpilaar van de Westvlaamse economie. Hierbij is ook aan te stippen dat dit niet noodzakelijk tot uiting komt in cijfers van tewerkstelling.

De verwachting is niet dat de toekomst alleen in de dienstensektor kan worden gezocht. Wel moeten de mogelijkheden van stuwende deelsektoren in handel en diensten worden benut en dit niet enkel in de toeristische sektor; er moet eveneens speciale aandacht worden besteed aan een versterking van de kulturele uitstraling van onze grotere steden. Op dit laatste punt is een concrete aanpak dringend noodzakelijk: onze provincie moet op het kulturele vlak worden opgetild tot een niveau dat beantwoordt aan de verhoogde aspiraties van de bevolking van morgen.

In het ontwerp Structuurplan Vlaanderen, en in het in voorbereiding zijnde Structuurplan West-Vlaanderen, wordt geopteerd om de dynamiek te kanaliseren via een 'gedekcentreerde bundeling', die rekening houdt met de in Vlaanderen bestaande typische spreiding. Het functioneel hiërarchisch stedelijk niveau is hierbij het uitgangspunt.

Het is een belangrijke vaststelling dat de ruimtelijke structuur van de Westvlaamse tertiaire sektor als vrij eigen kan worden bestempeld.

West-Vlaanderen heeft geen dominerend centrum dat zich situeert op het niveau van de grootstedelijke centra zoals Gent en Antwerpen en zoals Rijsel in het aangrenzende Noord-Frankrijk. Het hiërarchische niveau dat in West-Vlaanderen wordt aangetroffen is dat van de 'regionale stad' waartoe Brugge, Kortrijk, Oostende en Roeselare behoren. Na deze steden volgt Ieper als een goed uitgerust stedelijk centrum, maar met een gering bevolkingcijfer in de regio. Te onder-

strepen valt dat in West-Vlaanderen, in het noorden, de toeristische activiteit een verbreding brengt van de marktomvang en van mogelijkheden van intensivering van bepaalde segmenten; Knokke is hiervan een treffend voorbeeld.

Voor West-Vlaanderen is ook van belang dat de 'grootstedelijke' centra Gent en Rijsel om diverse redenen de rol van grootstad niet ten volle (kunnen) laten gelden. Brugge en Kortrijk zijn op hun niveau dusdanig goed uitgerust dat Gent zowel kwalitatief als kwantitatief niet veel méér te bieden heeft. In de 'Atlas van België' werd uitdrukkelijk aangegeven dat Brugge en Kortrijk de rol van 'sub-grootstad' ambiëren en door hun behoorlijke uitrusting die ook ten dele vervullen.

Ook de invloed van Rijsel is niet hoog aan te slaan. De staatsgrens en het taalverschil zijn reële factoren waarvan de remmende invloed niet moet worden onderschat. Recent onderzoek, uitgevoerd door de 'Agence de développement et d'urbanisme de la métropole Lilloise', heeft de invloed van de staatsgrens duidelijk bevestigd. Een studie van de Kamer van Koophandel van Rijsel wijst erop dat Rijsel bij Belgisch cliënteel geen te best imago heeft. Er zijn meer Noordfransen die Kortrijk aandoen dan Westvlamingen die Rijsel bezoeken. Wel beschikt Rijsel sinds korte tijd over nieuwe troeven op het vlak van verkeer, die in

in het zuiden van de provincie te versterken.

De stad is een levend geheel en aan wijziging onderhevig, in zijn opbouw en in zijn functies. De uitrusting van de centra is een dynamisch gegeven. Hier liggen aangrijpingspunten voor een beleid dat oog heeft voor potentia-liteiten, die in de tijd evolueren.

Mijn bekommernis is de aandacht te vragen voor enkele hoogwaardige segmenten van de tertiaire sektor en dit rekening houdend met de Westvlaamse geografische spreiding van de bevolking en diensten.

Binnen de geografische omschrijving van West-Vlaanderen is de kritische massa aanwezig voor de uitbouw van bepaalde segmenten van de tertiaire sektor die als van 'hoog niveau' worden gekatalogeerd.

In West-Vlaanderen kan niet worden gekozen voor concentratie van hoogwaardige segmenten van de tertiaire sektor in één centrum. De mogelijkheden zijn voorhanden voor een gerichte spreiding, met vormen van specialisatie in de stedelijke kernen Brugge, Kortrijk, Oostende en Roeselare. Hierbij is de eigenheid van elk van deze centra te versterken.

In de komende jaren zullen topactiviteiten van de tertiaire sektor uitbreiding kennen. West-Vlaanderen staat voor de keuze deze evolutie aan zich te laten voorbijgaan of heel doelbewust en gericht een eigen beleid te voeren.

toekomstige behoeftenpakket van hogere dienstverlening worden gedekt.

Brugge met internationale bekendheid kan zijn functies verder ontwikkelen. De verdere uitbouw van het Europakollege, tevens door toevoeging van research, vraagt gerichte investeringen. Voor diensten van grotere ondernemingen die kwalitatief van het hoogste niveau zijn, zoals afdelingen voor strategische planning marketing-diensten, telekommunikatie en computerizatiendiensten, heeft Brugge een aantrekkelijk aanbod te doen.

Deze ontwikkeling vraagt een geïntegreerde aanpak die recht laat weder-varen aan alle ondersteunende elementen, zoals strategische ligging in de nabijheid van een luchthaven en zeehavens, op korte afstand van Brussel en opgenomen in een internationaal autowegennet, met een aantrekkelijk woonklimaat en met beperkte en gemakkelijk op te lossen kongestiever-schijnselen. De uitbouw van een dienstzone, met headquarterfunctie, is urgent. Op het kulturele vlak is er behoefte aan een polyvalente infrastructuur die hoog-kwalitatieve cultuurmanifestaties kan opvangen.

Oostende moet, via herwaardering van de binnenstad, terug naar zijn rijke traditie als koninklijke stad, met hoge ruimtelijke kwaliteiten; hierin dienen zowel voorzieningen te worden ingepast voor de verzorgende en kulturele functie van de stad, als voor de algemeen-toeristische in haar brede diversifikatie (onder andere kursaal).

De reeds bestaande stedelijke cultuur vraagt om versterking en intensivering. Cultuur als meerwaarde van toerisme en ontspanning kan voor de toekomst opnieuw een stempel slaan op Oostende, waarbij de nog bestaande architecturale kwaliteiten hun rol kunnen spelen. Het succes van het Provinciaal Museum voor Moderne Kunst bewijst dat het 'aanspreken' van het publiek voor andere dan elementen van 'zon- en strandcultus' mogelijk is.

Naast wat reeds in uitbouw is (zoals het domein van Prins Karel) of enigermate een aanzet van conceptvorming heeft (zoals de omgeving van het Fort Napoleon) zou expliciet moeten worden gewerkt aan de uitbouw van Oostende als trefpunt van moderne plastische kunst. Dit biedt meteen een steunpunt voor de verbreding van het toeristische seizoen en is te benaderen als een elkweervoorziening van kwalitatief niveau. Een 'dienstzone' moet

Archief WTH

de toekomst haar aantrekkingskracht en functies voor het zuiden van West-Vlaanderen zullen verhogen.

Zowel de overheid als de particuliere sektor hebben deze potenties begrepen en voeren thans een actieve politiek om de uitstraling van Rijsel

Het is door specialisatie gericht naar de vier onderscheiden stedelijke centra dat het draagvlak kan worden bereikt voor functies die nog te gemakkelijk als exclusief grootstedelijke worden beschouwd. Op deze wijze kan in West-Vlaanderen ook een groot deel van het

voorkomen dat de commerciële uitzaaiing van tertiaire activiteiten het urbanistisch patroon verder aanveert.

De stad Kortrijk heeft vanuit zijn huidige structuur en zijn ligging vooral potenties die direkter het economische valoriseren. Ondersteuning van ontwikkelingen in de richting van produkt en design ligt voor de hand. Interieur is een zeer waardevolle basis, en een steunpunt, van waaruit polariserend in die richting moet worden gebouwd. De groeiende relaties met Noord-Frankrijk vragen om een tijdig aanbod in de sfeer van zakelijke dienstverlening. Hoog-Kortrijk kan hier, via een in de hand gehouden hoogwaardige uitbouw, een speerpuntfunctie verkrijgen; naast de zakelijke dienstverlening is Hoog-Kortrijk eveneens de plaats waar voorzieningen voor cultuurmanifestaties kunnen worden getroffen.

Mede door de aanwezigheid van de KU-Leuven, Campus Kortrijk en de Provinciale Industriële Hogeschool moet worden ingespeeld op de mogelijkheden van integratie in een netwerk van onderzoek en ontwikkeling (R&D). Kortrijk is dan ook de aangewezen lokaliteit voor een researchpark.

Voor Roeselare moeten de ambities noodgedwongen beperkter blijven. De centrale ligging binnen West-Vlaanderen kan hier het aanknopingspunt zijn voor activiteiten die via een vorm van polarizatie voor de gehele provincie een meerwaarde kunnen creëren.

Een centrum met logiesmogelijkheden als ontmoetingsplaats voor ideeën en opleiding kan hier een meerwaarde brengen voor talrijke maatschappelijke groepen en uiteenlopende doelstellingen; ook kunnen daar elementen worden ingebouwd die cultuurmanifestaties opvangen.

West-Vlaanderen moet nu zijn beleid ter zake duidelijk vastleggen. Enkel op basis van duidelijke keuzen kan de konkretisering stapsgewijze gebeuren. Hiertoe is overleg, samenwerking en eventueel taakverdeling tussen de Provincie en de steden de aangewezen weg. Het is niet enkel mijn bekommernis, maar ook mijn wens, dat West-Vlaanderen zich voorbereidt om de tertiaire functies van onze steden op te tillen naar de behoeften van morgen.

Maatwerk
vereist talent.

BELEGGINGEN

Stel u voor. Dit is uw situatie. Stel u alle mogelijkheden voor. Of u nu voorzichtig bent of van een vleugje risico houdt. Stel u de samenwerking met BACOB voor. Waar men rekening houdt met uw situatie. Waar spaarbons, termijnrekeningen en BEVEK's u als gebeiteld zitten. En waar alle talent voorhanden is om u maatwerk te leveren.

Bankieren is onze natuur